

Пророк

Микола Вінграновський

З Пушкіна

Духовним присмерком жахливим
Гнітився я, йдучи один.
І з Серафимом шестикрилим
Зустрівся в плинності годин.
Ступили крок, ступили другий,
І наші погляди сплелись.
І я упав. Жалі і туги
До нього з серця потяглись.
На глум, на сором, на огуддя,
Ввіп'явшись в груддя кам'яне,
Я рік йому: "Брехав я людям,
Тож покарай тепер мене!
Убий мене. Мій дух дме далі:
Гадючий дух гадючих сил.
На почесі і на скрижалі
Сумління серця покосив,
Спали мене! У серці голо!
Я жив, як бубон, день у день,
І чорним, не своїм глаголом
Я спопеляв серця людей..."
І я замовк. З кущів лози
Густі вітри повз нас шугали.
І раптом віщі дві сльози
З його очей в мої упали.
Губами вічними, —аж млосне, —
Він до моїх сліпих припав,
І мій язик мундироносний
Згорів, як лист, як віск, розтав.
Він рік мені: "Повстань, пророче!
Твоя настала вже пора.
Твориись в людей у дні і ночі
Глаголом правди і добра".